

ОЛЕГ АЙРАНОВ
ПОСЛЕДНИЯТ АВТОБУС

chitanka.info

Военият патрул стоеше вече повече от десет минути като закован на паважа пред потопената в натриево-жълта светлина автогара и пресяваше с поглед пристигащите и заминаващи пътници.

Един лейтенант и двама редници от транспортни войски...

Лошо, помисли си Кибрита, който облечен цивилно надничаше иззад неосветения ъгъл на първата пряка и чакаше сгода да се качи незабелязано в чакащия автобус. Лейтенантите бяха млади офицери, повечето все още се натягаха. Когато даваха началник патрул, гледаха да заловят колкото се може повече отпускар и да си попълнят бройката. Дали задържаният беше наистина в грешка, слабо ги интересуваше, те първо арестуваха и откарваха, а изясняването на такива подробности като нарушение или не, предоставяха на комендантството.

Двамата редници също не бяха цвете за мирисане. Войниците от транспортните мразеха всички останали родове войски и с удоволствие биха помогнали за арестуването на кой да е отпускар. Откъде произхождаше тази ненавист никой не знаеше, но в армията традициите, в това число и необяснимите се задържат доста дълго.

Разгеле, най-после лейтенантът като че ли забеляза нещо и махна на двамата помощници да го последват. Групичката се забърза към сградата и потъна в нея. Дотук добре, но сега пък площадът съвсем се опразни.

Кибрита се измъкна от сянката на тъмната уличка и сви покая лавката по осветения площад посока автогарата, като си наложи да достигне отворената врата на автобуса, без да се затича. Цивилните му дрехи уж не биеха на очи, ама... От лавката през един прегракнал говорител Лили Иванова възпяваше сърцето, което за всичко било едно, лавкаджийката, привършвайки разтребването, се разправяше на висок глас с последния яко наквасен клиент, който беше окупира единствения останал на тротоара стол и упорито отказваше да го освободи. Тази последна отсечка беше най-рисковата...

Вътре го лъхна топлината на грухтящия дизел, той се намести на една от задните седалки и се потупа мислено по рамото за далновидността, предварително да си купи билет. Според часовника на сградата автобусът трябваше да е тръгнал, но кабината на водача беше празна. Кибрита се огледа и забеляза шофьора да се приближава с

тромава походка, закопчавайки дюкяна на тъмносините си безформени панталони. Айде, бе, човек...!

Докато чакаше рейсът да потегли, той поразмисли, дали все пак не беше по-разумно вместо в цивилните дрехи, да беше облякъл градската си униформа, която сега мъкнеше скатана в сака до него. Документите му бяха редовни, униформата също, пък и точно сега, на прибиране в поделението не рискуваше кой знае какво. Даже и да го задържаха, отпуската му беше изтекла, нямаше от какво да го лишат. След миг отхвърли мисълта. Да те сгацият комендантските си беше позор, хеле пък като старо куче, в полка щяха да го разсипят от бъзик. Пък и фатмакът никак не обичаше да залавят някого от „неговите“, тъй че пренощувал в комендантството боец, виновен или не, за дълго водеше топлистата на нарядите и отрязаните от по-нататъшна отпуска.

— Младежо, документите, ако обичаш!

Кибрита се сепна. Не му трябваше блясъкът на отразяващия се в прозореца лъснат нож на единия от войниците, за да се досети кой стои до него.

— Не си нося паспорта, за какво Ви е? — не особено убедително отвърна той.

— Абе, какъв паспорт бе, отдалече се вижда, че си войник! Мислиш, че с този каскет ще заблудиш някого ли? Дай си направо военната книжка! — нервира се лейтенантът.

— От къде на къде ще ми искате военна книжка, аз съм цивилен? — не се предаде Кибрита. Можеше да добави, че нямат право да го проверяват в обществено превозно средство, но това му знание съвсем щеше да го издаде.

— Не ми се прави на италианец, ей там има участък на МВР, там ще те проверим — реши дилемата офицерът.

— Да дойде тогава милицията тука да ме провери — направи последен отчаян опит Кибрита, но офицерът даде знак на двамата войници, които моментално го хванаха за ръкавите.

— Я оставете момчето, какво ви е направило, да не е престъпник!? — възмути се една лелка.

— Защо бе, другарке, ако е нередовен, нека да го проверят в милицията — многознайковски отвърна един възрастен от последната седалка и компетентно добави: — Ами тя тая милиция е наша милиция. Народна! Тя си знае работата...

Останалите пътници вкупом се намесиха и гръмна глъчка от всякакви възможни мнения по въпроса, сякаш възбуденото гражданско съзнание отдавна чакаше благодатна тема за обществена дискусия.

— По-тихо сега и който ще пътува да сяда, иначе вѐн, че тръгвам! — се намеси накрая шофьорът.

Кибрита схвана, че вече няма къде да мърда. Продължаваше ли да се запъва като магаре на мост, вече щеше да предизвика политическа афера и тогава милицията със сигурност щеше да се появи на място. Пресегна се за сака и неохотно остави комендантските да го свалят от автобуса. Стъпил на паважа обаче му текна нещо и той изведнъж възмутено се разкрещя:

— Е, какво, сега като криминален ли ще ме водите?

Войниците за миг се объркаха и леко отпуснаха хватката.

Тази част от секундата му бе достатъчна. Стиснал сака, той се откъсна от тях и стартира като заек, гонен от глутница хрътки.

— Дръжте го! — дочу крясъка на лейтенанта и последвалото го топуркане на три чифта обувки зад себе си.

Кибрита драсна направо през празния площад и само се молеше сред преследвачите да няма някой с физическите качества на Гипса. С надеждата да се шумугне отново в неосветената уличка той взе остро завоя покрай лавката, но неволно ритна крака на стола, от който последния пияндур тъкмо си беше отлепил задника и с трясък го прекатури. В несръчността си пак извади щур късмет, защото първият от хайката, който вече му дишаше във врата, се спъна в неочакваното препятствие и с кълбо напред се претърколи на плочите. Вторият скочи в последния момент настрани, но пък нацели фронтално шашардисания клиент и двамата се плъоснаха до първия. Мелето забави и подире тичащия командир на патрула, още повече че атакуваният пияндур започна неистово да крещи за помощ. Пътниците на току-що потеглилия автобус бяха залепили чела на прозорците и, наблюдавайки драмата, издаваха възгласи и коментари, все едно гледаха пълна с екшъни кримка.

Кибрита, въпреки олелията, не схвана много от развоя на събитията зад гърба си, той дори не се обърна, а панически продължи олимпийския си спринт. Сега вече пипнеха ли го, нямаше да се размине само с една нощ в комендантството. Бягство от патрул не е шега работа, не е като да те хванат за скъсано копче или нелъснати

обувки. Дните в ареста щяха със сигурност да се впишат където трябва и впоследствие го чакаше най-страшният кошмар на всеки стар войник — задържане и дослужване.

Спря се едва, когато осъзна, че ритмичните удари идеха не от стъпките на преследвачите, а от лудия бяг на собственото му сърце. Дробовете му свиреха. Каскетът му беше хвъркнал нанякъде. Последната отпускарска глезотия, приготвената с много мерак и умение от майка му мусака, с която беше преял до припадък, сега напираше да излезе обратно през носа и ушите му. В устрема си бе загубил ориентир в пространството и времето, хич не беше забелязал, че се намира извън населената зона на шосето сред нивите.

Сега накъде?

Последният автобус си беше заминал, друг транспорт по това време нямаше. Белята с комендантските изведнъж започна да бледнее пред належация проблем как да се добере до... да, до родната казарма. Клишетото, което иначе се споменаваше главно в ироничен контекст, изведнъж придоби съвсем пряко и буквално значение за него. А не се ли явеше най-късно утре на сутрешния развод, работа ставаше дебела.

Кибрита неуверено вдигна ръка на първата минаваща кола, но тя даже не намали ход. Правилно, кой ще ти спре на млад мъж с остригана глава и сак през рамо? Шосето не беше много оживено и след десетина минути стана ясно, че както е тръгнало, може и да осъмне тука с вдигната ръка.

Тъкмо се чудеше дали пък сега не е по-удачно да навлече войнишката си униформа, може пък така по-скоро някой да се смили, когато една лека кола ненадейно забави ход и спря пред него. Кибрита радостно се забърза към нея, но само след няколко крачки замръзна на място. Въпреки запалените фарове отпред на жълто-синята каросерия се различаваха буквите НМ, отличителният белег на пазителите на обществения ред.

Краката на Кибрита понечиха отново да фъснат, но главата му все пак успя да съобрази, че едно бягство тук и сега може да има доста по-сериозни последици, милицията не си поплюваше. Десните врати на ладата с надпис „Народна Милиция“ се отвориха едновременно и оттам излязоха двама униформени, които бавно се приближиха. Единият насочи фенерче в лицето му и се обади със служебен тон:

— Документите, ако обичате!

Кибрита примирен им подаде военната си книжка. Другият милиционер я пое, направи крачка обратно и я разлисти на светлината на фара.

— Че къде така посред нощ, бе, боец? — провикна се весело той с плътния си бас.

— Изпуснах последния автобус.

— А защо си цивилен, а?

Кибрита преглътна. Как да им обясни човек на такива опасностите за войници при гари и автогари?

— Връщам се от отпуска — уклончиво смутолеви той.

— Къде ти е униформата? — осведоми се служебният тон.

Кибрита посочи сака. Милиционерът до него изгаси фенерчето, а басът, явно по-старшият, констатира:

— Абе, момче. Ти си бил само за комендантството, бе!

Той и колегата му избухнаха дружно в доволен смях, сякаш бяха ударили къравото. От отворения прозорец на шофьора също се разнесе кикот. Единственият в компанията, на когото чувството за хумор в този момент определено се губеше, беше Кибрита:

— Много Ви моля, от тях току-що избягах! — призна си накрая той.

Настъпи неловка пауза. Фаровете все още светеха и той не можеше да различи мимиките на лицата им. Сега му оставаше само да чака развоя на събитията...

— Качвай се отзад — изкомандва го басът.

Кибрита се качи ни жив ни умрял.

— Къде ти е поделението? — след като го изслуша, басът, седнал отпред, се разпореди към шофьора: — Карай нататък!

Когато колата потегли той се обърна към шашардисания боец, върна му военната книжка и се ухили до уши.

— А от тебе искам сега да ми разкажеш всичко, ама с най-малките подробности, разбра ли?

Докато пристигнат, на Кибрита му се наложи цели три пъти да им опише с много любов към детайла, как точно е праметнал патрула. И всеки път в колата избухваха смехове и сочни коментари по адрес на военните им колеги:

— Ей, умни бе, умни, акълът им колкото на патка! — басът въодушевено се шляпаше с длан по бедрото.

— Сега ще има да пишат рапорти, да пишат и да бришат... — допълни служебният тон.

— Ами, ще пишат, грънци! Ще го покроят. Ама как ми се ще да им бях видял суратите на тия...

— Сигурно още го търсят по тъмните улички... — обади се и шофьорът.

— Те за военен патрул назначават най-големите загубеняци — заключи компетентно басът. — Я кажи пак в рейса какво те плашеха с милицията, а?

Ладата го закара на петдесетина метра пред КПП-то, в първата сянка встрани от осветения портал, да не го засече дежурният старшина. Преоблече се, нарами сака и се приближи предпазливо към телената мрежа. Изчака да види, дали тъкмо не минава обходната двойка на караула, след което пъргаво прескочи оградата. Дебнешком стигна до помещението и тихичко се намъкна в коридора.

— Хе-хе, отпускара! — посрещна го Бузката, който беше дневален на пост. После демонстративно погледна часовника си и се ухили: — Какво бе, не можа да го извадиш ли?

Кибрита вече нямаше даже желание да отвърне на бъзика. Само му хвърли уморен поглед, бръкна в сака и подаде няколко от курабийките, които носеше от вкъщи.

— Айде, бегай легай, че Гълъбето май пак вършее из поделението — смили се Бузката и налапа първата.

Изтерзаният отпускар се шмугна в спалното и тихо се съблече. Бутна сака на първо време под леглото и с безкрайно облекчение се навря под одеялото.

— Айде бе, къде се губиш? — прошепна Чочо от съседното легло като загрижена мама, чието детенце току-що се бе прибрало от купон.

— Някой да ме е търсил на вечерна проверка? — вместо отговор се осведоми Кибрита.

— Не бой се, скатахме те — успокои го Чочо. — А ти с какво дойде? Последният автобус отдавна мина.

— С НМ, Нашата Милиция — поясни Кибрита. — И да не съм чувал повече милиционерски вицове от тебе!

— Ти пък откога им стана такъв приятел? — продължи да любопитства Чочо.

Но бойният му другар само се обърна на другата страна и отказа всякакви по-нататъшни обяснения.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.